

fælles militær Karakter mod den Angriber, der betragtes som den fælles Angriber, rejses det Spørgsmaal, det delikate Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, som har en virkelig international, betydningsfuld Rækkevidde: Hvilket Minimum det er, under hvilket et Land ikke kan gaa i sin militære Organisation uden at forsynde sig mod de Forpligtelser, det har paataget sig overfor Nationernes Forbund. Hr. Politis er overbevist om den gode Tro ogsaa hos dem, der i Danmark fremsætter saadanne militære Reformforslag som det, her er Tale om, og det Svar, det ærede Medlem Hr. P. Munch gav, er det samme, som vi kender herhjemme; men Hr. Politis bemærker i Slutningen af sit Indlæg, at han vil dog spørge sig selv, hvorledes det er muligt paa Kendsgerningernes praktiske Jordbund at forene saadanne gode Hensigter med de internationalt nødvendige Krav, som han her i nogle faa Ord havde anset det for nødvendigt at understrege. Og vel at mærke fremkom Hr. Politis med alle sine Udtalelser efter at have hørt det ærede Medlem Hr. P. Munchs Exposé om de forskellige Synspunkter og efter at have hørt, at det oprindelige Afrustningsforslag ikke vilde have Skygge af Mulighed for at blive gennemført her i Danmark, Diskussionen vilde komme til at dreje sig om det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord. Det var derfor mod dette, den højtansete Folkeretslærer rettede de Bemærkninger, som jeg her har tilladt mig at gengive ud fra den Opfattelse, at de er af Interesse og Betydning herhjemme.

Jeg skal dernæst komme til nogle udenrigspolitiske Betragtninger. Den højtærede Minister provokerede mig næsten til det i Gaar ved at henvise til det udenrigspolitiske Exposé, jeg havde fremsat i Fjor ved første Behandling af det daværende Afrustningsforslag. Den højtærede Minister mindede om, at jeg havde tegnet et Billede af den daværende udenrigspolitiske Situation, et alvorligt Billede og efter den højtærede Ministers Opfattelse utvivlsomt et for dystert Billede, men at jeg dog ogsaa havde Øjet aabent for de utvivlsomme Fremskridt, som den daværende internationale Situation havde medført. Det var særlig London-Overenskomsten vedrørende Skadeserstatningerne, som jeg den Gang havde sigtet til. Den højtærede Minister mente, at jeg i alle Tilfælde nu maatte anerkende, at der var sket betydningsfulde Fremskridt i den internationale Situation, saaledes at Baggrunden for Behandlingen af nærværende Forslag var en ganske anden, end den var i Fjor.

Jeg ved ikke, om jeg har forstaaet den højtærede Minister, jeg har desværre ikke haft Lejlighed til at læse det stenografiske Referat, der endnu ikke forelaa ved Mødets Begyndelse. Men i alt Fald henviste den højtærede Minister til, at der dog i den Tid, der var gaaet siden da, var sket en meget betydningsfuld Forbedring i den politiske Situation, som jeg dog formentlig vilde være villig til at anerkende. Jeg kan heroverfor henholde mig til alt, hvad jeg sagde, da jeg havde Ordet ved Finanslovens første Behandling, om den i Locarno skabte Situation. Mine Udtalelser da vil jeg i enhver Henseende opretholde, der er siden den Tid ikke indtruffet Begivenheder af nogen Art, der forekommer mig paa noget Punkt at have afkræftet dem. Den højtærede Udenrigsminister mente, som sagt, at det Billede, jeg tegnede i Fjor, var vel realistisk eller dystert, hvad det nu var, den højtærede Udenrigsminister sagde. Den ærede Ordfører for Venstre (Brorsen) talte om, at man i Fjor havde været saa optimistisk da Genève-Protokollen blev vedtaget, og kort Tid efter slog man om i den absolutte Modsætning, saa blev det til fuldkommen Pessimisme. Ja, jeg selv personlig mener, at jeg i Fjor udtalte mig meget realistisk. Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, at han havde ikke paa noget Punkt næret nogen overdreven Optimisme med Hensyn til Genève-Protokollen og de Virkninger, den maatte medføre. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Medhold i denne Udtalelse. Jeg erindrer tydeligt, at det ærede Medlem — det maa have været i November eller deromkring i Fjor — mente, at selv om England ikke vilde ratificere Genève-Protokollen, kunde det nødvendige permanente Stormagtsflertal tilvejebringes paa anden Maade; man kunde eventuelt tænke sig, at Tyskland indtraadte i Nationernes Forbund og opnaaede permanent Sæde i Forbundsraadet, hvorved det tilvejebragtes Mulighed for, at Genève-Protokollen traadte i Kraft, og man kunde altsaa tænke sig denne Ikrafttræden paa en ganske anden Basis end den, man tidligere havde tænkt sig, en Opfattelse, som jeg aldrig paa noget Tidspunkt har delt, eftersom jeg mener — og det har jeg ofte nok sagt —, at efter at England havde forkastet Genève-Protokollen, var den ikke mere noget aktuelt politisk internationalt Instrument, saa var den i Virkeligheden kun Udtryk for en ganske bestemt kontinental, storpolitisk Konstellation, et Instrument, der, forkastet af England, forkastet af Rusland, vilde være umuligt at tiltræde fra Danmarks Side, fordi det medførte saa overordentlig vidtgaaende